

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23252/2024
05.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1640/2023 од 19.06.2024. године, на седници одржаној 05.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1640/2023 од 19.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1640/2023 од 19.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 275/23 од 01.06.2023. године ставом првим изреке обавезан је тужени да тужилци на име накнаде материјалне штете на путничком моторном возилу марке "...“ тип ..., рег.бр. ...-..., исплати 203.838,64 динара са законском затезном каматом од 01.06.2023. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име накнаде материјалне штете по основу шлепања возила на релацији Параћин-Врање исплати 41.378,00 динара са законском затезном каматом од 26.12.2020. године, до исплате, док је одбијен тужбени захтев преко досуђеног до траженог од 46.778,00 динара, за износ од 5.400,00 динара, као и за тражену законску затезну камату. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати 118.254,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1640/2023 од 19.06.2024. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 275/23 од 01.06.2023. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), у даљем тексту: ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду материјалне штете којом је утврђено да је тужбени захтев основан применом одредби Закона о јавним путевима („Службени гласник РС“ бр.101/05...104/13), Закона о путевима („Службени гласник РС“ бр.41/18) и Закона о облигационим односима. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 05.03.2021. године. Вредност предмета спора је 250.616,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**